

[Erik Eriksen.]

tilbage for at tage skridtet fuldt ud og sige, at forbrugerpriserne skulle være lig producentpriserne. Vi veg tilbage for det, fordi vi frygtede de følger, som en pristalsforhøjelse kunne få for hele samfundet, men på den anden side kan jeg i dag ikke tilbageholde den bemærkning, at der er noget underligt ulogisk og selvmodsigende i, at man giver 12 mill. kr. i tilskud til spisefedt, når den nuværende regering for et par måneder siden ganske umotiveret hævede margarineprisen med 32 øre. Der er noget vist ulogisk heri, men jeg formoder, at det er noget af det, vi kan se på i udvalget og måske også få en lidt nærmere forklaring på. Derfor skal jeg indskrænke mig til ved denne første behandling at fremkomme med de få bemærkninger, jeg her har fremsat.

Aksel Møller: Dette forslag er jo en genganger, og dette vil almindeligvis sige, at sagen ikke ofres nogen langvarig eller dybtgående omtale ved første behandling i det høje ting. Imidlertid drejer det sig om en lovgivning, som er et udtryk for, hvad krigsøkonomien har påført os, og det drejer sig om en lovgivning, som i allerhøjeste grad danner hindring for en tilbagevenden til friere forhold, og det må derfor for den, der anser det for en opgave at få afviklet restriktionerne og få banet vej til en friere prisdannelse, være det naturlige tidspunkt at give udtryk for sit syn på denne sag, nu da den er forelagt til forlængelse i dette høje ting.

Hvis jeg under omtalen af det spørgsmål, som lovforslaget om ydelse af statstilskud til forbrugerpriserne på mælk og flæsk omfatter, også kommer til at gøre nogle enkelte bemærkninger om det lovforslag, som den højtærede landbrugsminister i dag har fremsat om rugbrød, og måske også kommer til at knytte nogle bemærkninger til den tanke, der har været fremsat af den højtærede finansminister om en overgang fra børnefradrag til børnetilskud, så håber jeg på den højtærede formands tilgivelse. Det er min hensigt at rette mig efter den del af forretningsordenen, som pålægger os at gøre førstebehandlingen til stedet, hvor den principielle tankegang bliver belyst mere end enkelt-heder.

Lad mig da sige, at det forslag, vi beskæftiger os med, har et stort flertal i dette høje ting, derunder også mit parti, år efter år ydet sin medvirken til. I begyndelsen drejede det sig ganske vist om forholdvis små beløb, og der var nærmest tale om en lovgivning, hvis formål var at opret-

holde landbrugsproduktionen eller så vidt muligt opfordre til en udvidelse. Men efterhånden har denne lovgivning skiftet karakter. Den er i dag et udtryk for bestræbelser i rigsdagen for at sikre hele befolkningen en billiggørelse af dens levestandard, og midlet til at opnå dette er at holde en ufri prisdannelse. Betalingen er finansielle byrder for den danske befolkning af et sådant omfang og en sådan højde, at jeg er aldeles overbevist om, at de bemærkninger, den ærede ordfører for socialdemokratiet (Larsen [Bjerre]) og den ærede ordfører for venstre (Erik Eriksen) gjorde om denne side af sagen, hvori deres ord lyste af de indre betænkkeligheder, de havde ved den finansielle side af dette problem, i høj grad er berettiget og må deles af alle. Tidspunktet er efter vor opfattelse imidlertid inde til at tage hele spørgsmålet om denne lovgivnings fortsættelse eller fremtidige karakter op til overvejelse og afgørelse i det høje ting.

Nu er den lov, vi her har til første behandling, ingenlunde den eneste lov, hvormed det i og for sig prisværdige formål er søgt fremmet. Også, som jeg antydede før, for rugbrødets vedkommende har vi en betydelig tilskudslov. Forslag om en ændring er ganske vist nu i dag blevet fremsat for os, men ærlig talt, den pålægger staten de samme tyngende finansielle forpligtelser som den gamle ordning. Jeg skal bestræbe mig for ikke at tage duften af, hvad der skal siges om denne sag ved første behandling her i tinget, men vi har i dette lovforslag et bevis for, at vejen ud af tilskudsordninger ofte er mere krummet og bugtet, end nødvendigt er. Når, som vi nu hører, den højtærede landbrugsminister vil begave os allesammen med rabatkort til 13—14 kr. om året og måske strø for små 50 mill. kr. rabatmærker ud over os i løbet af et år, så har vi her en konkurrent til nationalbankens seddelprivilegium, vi har her et pengemiddel, et betalingsmiddel, der kan gå i den almindelige omsætning, og især et bevis for, hvor uhyre kinesisk — nej, udtrykket er vist ikke ganske på sin plads, thi kineserne er kloge og dygtige folk —, men et vidnesbyrd om, hvor mærkværdigt livet kan komme til at forme sig for den, der vil prøve på at nå noget længere frem mod økonomisk frigørelse. Må jeg til dette føje, at det lovforslag, som den højtærede finansminister har bebudet om børnefradragenes afløsning i skattelovgivningen af kontante børnetilskud, som, efter hvad der sidst foreligger, ovenikøbet skal beregnes så stort, at såvel de løbende tekstilrabatkort